

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Recíproca autonomia i fecunda col·laboració

La Festa Major sol ser l'esdeveniment més important d'un poble o d'una ciutat. Es tracta d'un conjunt de celebracions per a fer memòria cada any d'un fet important de la seva història o de la seva tradició i, sovint, és al mateix temps la festa patronal. La Festa Major és una ocasió de trobada dels membres d'una comunitat local que es reuneix al voltant d'uns escenaris comuns —església parroquial, ajuntament, places, terrasses, espectacles i activitats de tot tipus— i que afirma la seva identitat i la seva existència com a col·lectiu a partir d'uns referents simbòlics compartits: religiosos, socials, culturals i històrics.

Al llarg del meu ministeri sacerdotal he participat en nombroses festes patronals i he estat testimoni de la presència de les autoritats en els actes religiosos amb tota normalitat. Ara bé, això no significa identificació ni barreja de cap mena. Tots estem d'acord en que la distinció i autonomia mútues en-

tre l'Església i l'Estat és un signe indubtable de progrés, més encara, és una condició indispensable per a poder actuar amb llibertat i dur a terme cadascú la missió encomanada. El *Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, publicat l'any 2004 pel Pontifici Consell «Justícia i Pau», quan es tracta de les relacions entre l'Església catòlica i la Comunitat Política, ho resumeix en dos conceptes: autonomia i col·laboració.

En primer lloc, autonomia i independència perquè l'Església i la Comunitat Política són de naturalesa diferent tant per la seva configuració com per les seves finalitats; per tant és primordial el respecte recíproc en el marc de les competències respectives. L'Església s'organitza amb formes concretes per a satisfer les necessitats espirituals dels seus fidels, mentre que les diverses comunitats polítiques generen relacions i institucions al servei de tot allò que pertany al bé comú temporal. La Comunitat Política ha de

garantir a l'Església la llibertat religiosa i l'espai necessari per a la seva acció. L'Església, per la seva banda, respecta la legítima autonomia de l'orde polític democràtic i no s'ha d'identificar amb cap programa polític, encara que pot fer una valoració de les seves implicacions morals i religioses.

Veiem, doncs, que la recíproca autonomia no comporta una separació que exclouï la col·laboració, perquè ambdues institucions busquen el bé comú i estan al servei de les mateixes persones per a facilitar-les el ple exercici dels seus drets com a ciutadans i com a fidels cristians i també un correcte compliment dels seus deures. Aquest servei serà més eficaç com més gran sigui la col·laboració en orde a la promoció de les persones concretes i de la comunitat en el seu conjunt. Amb actitud de servei, inspirant-nos en l'exemple de Jesucrist. Per això l'Església ha de ser respectada en la seva identitat específica per tal que pugui desenvolupar la seva missió amb els propis fidels i també al servei de tots els ciutadans. Una missió que es duu a terme en primer lloc a través de l'evangelització, de la catequesi, de la formació, de la investigació, de la cultura i de l'art; també en la celebració dels misteris de la fe, en la litúrgia, en la pregària i en el sentit de transcendència; i finalment, a través de l'acció caritativa i social, al servei dels més pobres i necessitats.

Recordant que avui la ciutat de Terrassa celebra la seva Festa Major, desitjo que totes les nostres ciutats i pobles frueixin d'una bona Festa Major gràcies a la recíproca autonomia i fecunda col·laboració al servei de les persones, unint forces de manera que la suma d'aportacions esdevingui una autèntica multiplicació.

ENTREVISTA

Bíblia i espiritualitat

ENZO BIANCHI

El fundador de la comunitat monàstica ecumènica de Bose (Itàlia), Enzo Bianchi, convidat per la Fundació Joan Maragall, va impartir el proppassat 6 de juny la conferència «Bíblia i Espiritualitat», en la qual va remarcar la relació entre l'espiritualitat fonamentada en la Bíblia com a recerca de Déu i com a humanització de les persones. Aquesta comunitat, el 2018 farà 50 anys que va ser fundada.

Comunitats com la de Bose són el futur?

Això no ho puc dir, perquè es refereix a la comunitat futura. Actualment tenim molts joves que cerquen la vida monàstica. Les vocacions no manquen, els joves en recerca ens vénen a trobar perquè la nostra comunitat es presenta com a tradicional en tot allò que és una herència monàstica i, al mateix temps, en diàleg amb l'actualitat i la contemporaneïtat.

Vostè és amic del papa Francesc. Com valora el seu pontificat?

És cert que sento una gran consonància amb el papa Francesc; la seva acció en la reforma de l'Església i la seva voluntat de diàleg són realitats molt necessàries. A més, ha donat una possibilitat de llibertat de l'Església que no existia i que és una novetat absoluta. Avui hi ha la llibertat d'expressar la pròpia recerca referent a l'Església, la pluralitat de tantes energies, la pluralitat d'espiritualitat, la pluralitat de mètodes pastorals...; tot això és un dret i no està condemnat al silenci.

Quina relació hi ha entre Bíblia i espiritualitat?

L'espiritualitat pertany a cada persona. Cada persona pot tenir la seva vida interior. Certament, la Bíblia, com a Escriptura que és Paraula de Déu per als creients, és un gran ajut inspirador vers aquesta recerca interior en la qual no es pot separar la recerca de Déu, que esdevé la recerca de l'home. És un camí d'humanització absolutament necessari per a la fe cristiana.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

No s'hi pot fer res?

Un grup de joves, entorn dels vint anys, es lamenta de les dificultats que la vida adulta planteja: els desacords personals —les dificultats i incomprendiments en la relació amb les persones, la gent que es tracta a crits i no sap respectar, que cadascú va massa a la seva...—, els problemes socials que afecten les persones properes —aquell parent o amic que busca feina i no en troba o només en troba de molt precària—, l'amic de sempre que cada vegada està més ficat en la droga, la incapacitat d'altres de ser coherents en el compromís social acceptat lliurement..., l'entorn sociopolític —les guerres que no acaben, els refugiats que no acollim, les minories ètniques i les religions perseguides sense pietat, les pobres endèmiques de determinades zones...—, i tantes coses. Seguir per aquesta via, després de constatar la realitat, té el perill de fer-nos creure que és veritat que tot va malament, desanimar-nos i restar sense fer res. És ben cert que tenim motius per estar amoïnats, perquè tots sabem que la nostra vida de cada dia és plena de coses que no funcionen... Però no és veritat que tot vagi malament, que no s'hi pugui fer res.

Hi ha dificultats i molt diverses. Però també disposem de la nostra capacitat i esforç, dels nostres talents, que ens permeten de trobar camins per tal de fer la nostra vida més evangèlica i contribuir a fer la dels altres millor, més amable, més agradable, més propera a l'Evangeli. I sempre hi ha la presència de Déu que ens estima, el mestratge de Jesús amb els seus fets i paraules i la força de l'Esperit que ens mou a l'Amor i al bé. Aquestes presències fan descobrir, també, l'estudiant que es pren seriosament els estudis, el jubilat que ensenya a un nouvingut les llengües del país que l'acull, l'obrer que fa la seva feina amb cura, els fills que cuiden amb afecte i joia els pares ancians, els voluntaris que, a prop o lluny, es comprometen a aportar esperança, l'amor que neix en les joves parelles...

De vegades, plantejar-nos els problemes tot deixant-nos portar pel pessimisme és la manera de no solucionar-los mai. Ens hem de convèncer del valor que tenen les solucions concretes, les que són al nostre abast, que són moltes i són les que ajuden a avançar. Sense oblidar la pregària!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Cardenal de la Iglesia universal i local

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Elevamos nuestra acción de gracias al Señor. Él ha bendecido nuestra diócesis. El nombramiento de nuestro arzobispo como cardenal de la Iglesia universal y para la local es un don de Dios.

Abrimos la puerta al Señor que se nos acerca en el Pastor, en el servicio de la misión y de la Palabra. Hijos de la Iglesia, bautizados en el nombre del Señor, insertos en la Iglesia universal, asentados en la diocesana, cooperamos en la misión diocesana.

En nuestra participación, recibimos como llamada la que Francisco indicaba en la creación de un grupo de cardenales el pasado mes de noviembre. El Señor llama a los apóstoles a «poner

se en marcha hacia la llanura, hacia el encuentro de una muchedumbre que estaba atormentada». La llanura nos recuerda la llamada a ser «misericordiosos, como el Padre de ustedes es misericordioso».

Una vocación que se plasma en la vida cotidiana con cuatro acciones: «amen, hagan el bien, bendigan y rueguen». Acciones fácilmente realizables con las personas que nos son cercanas, pero Jesús nos presenta los destinatarios: «Amen a sus enemigos, hagan el bien a los que los odian, bendigan a los que los maldicen, rueguen por los que los difaman» (cf. Lc 6,27-36).

Pongamos en las manos de Nuestra Señora a nuestro Pastor.

Lectures de la missa diària i santoral

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jn 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI). Sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683). Beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27].

Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I. Sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34].

Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B). Sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat. Santa Filomena, vg.

6. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8].

Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat. Sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13].

Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu. Sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17].

Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ † Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.)

[Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 9,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prevere dominicà i mr.; sant Teodorico Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del segon llibre dels Reis

(2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà».

El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «¿Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran». Eliseu li va dir: «Crida-la». Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill».

Salm responsorial (88)R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, / d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel». R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és el Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que ens protegeix. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

(Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els que per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa».

Lectura del segundo libro de los Reyes

(2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y, desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse».

Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

Salm responsorial (88)R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, / tu justicia es su orgullo. R.

Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realizas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, lo mismo que Cristo resucitó de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo

(Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, sólo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa».

M'ho fèieu a mi

P. JAUME SIDERA, claretià

Jesús vol seguidors lliures, lleugers d'equipatge, perquè Ell està sempre en camí. Lliures de lligams familiars. Ens xiulen les orelles quan sentim dels seus llavis que no ha vingut a dur pau sinó espasa. Això no escau a la imatge ensucrada i melosa que tenim de Jesús. I tanmateix, Simeó anuncià a Maria que una espasa li traspassaria l'ànima. També ella hagué de fer el camí de la fe per posar-se al nivell de Jesús. Per ser Mare del Crist total, acceptà que Jesús s'ocupés del afers del Pare, sense dependre de ningú.

És Jesús qui fixa les condicions de seguiment. En una família no tots estan disposats a acceptar-les de la mateixa manera. La decisió comporta tensions i ruptures. La pau, obra de la justícia, és dinàmica i activa: respecta els drets dels altres a ser ells i a fer-se deixebles de Jesús, com Jesús els vol.

Cadascú ha de ser lliure sobretot d'ell mateix: de les seves pors, dèries, afany de protagonisme o d'autorealització. S'ha de posseir del tot per poder-se lliurar del tot com Jesús al servei de Regne de Déu en el servei dels germans. Lliure per estimar. Qui estima no calcula les renúncies.

Un deixeble així, sovint es trobarà sol i desemparat. Però sempre trobarà qui l'acollirà. I qui l'acull tindrà el premi més gran: acollint el deixeble acull Jesús i amb Jesús acull el Pare del cel que l'ha enviat. Un cristià molt senzill, molt pobret i fins anònim tindrà nom: *Profeta*, perquè acull un profeta. Just i amic de Déu perquè acull els amics de Déu. I a un preu ben baratet: un got d'aigua fresca servit amb amor i per amor a qualsevol dels seguidors més petits de Jesús tindrà recompensa. Sense adonar-se'n, ha après que és ser deixeble de Jesús. «Perquè tenia set i em donàreu beure, [...] quan ho fèieu als meus germans més petits, m'ho fèieu a mi». Estima!

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 2 de juliol, a les 10 h. Celebra l'Ofici de Festa Major de Terrassa a la Catedral del Sant Esperit.

Dimarts 4, a les 12 h. Consell Diocesà de Càritas.

Dissabte 8, a les 20 h. Missa i confirmacions a Santa Maria de Caldes de Montbui.

Notícies

Premis del Concurs Bíblic per a universitaris. El 22 de maig, a la Universitat Autònoma, va tenir lloc l'entrega dels premis del Concurs Bíblic per a universitaris organitzat per la Federació de Cristians de Catalunya - Grup Avant juntament amb el SAFOR-UAB. Obrí l'acte Mn. Josep Monfort, responsable del SAFOR-UAB. En nom del jurat entre-

gà els premis el P. Antoni Pou, Monjo de Montserrat.

Conferència formativa de Càritas. El dimarts 6 de juny, a la seu de Càritas Diocesana de Terrassa a Sabadell, D. Vicente Altaba, Delegat episcopal de la Confederació de Càritas Espanyola, pronuncià la tercera conferència formativa sobre «La comunitat cristiana com a agent de transformació social».

Trobada esportiva de les escoles diocesanes i parroquials. El dijous 8 de juny, a la Zona Esportiva de la Garriga, tingué lloc la trobada esportiva dels alumnes de 5è de primària de les escoles que formen la Fundació d'Escoles Diocesanes i Parroquials. Després de la pregària i la presentació varen tenir lloc les proves i competicions acabant amb el dinar de germanor.

Visita institucional del Delegat del Govern a Catalunya. El divendres 9 de juny, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va rebre el Sr. Enric Millo, Delegat del Govern a Catalunya, en visita institucional. Entre d'altres temes constataren la bona relació existent i la col·laboració de l'Església diocesana en l'ajut als més desfavorits i en l'educació.

Pelegrinatge arxiprestal de Montcada a la Salut. El dissabte 10 de juny, les parròquies de l'arxiprestat de Montcada varen pelegrinar al Santuari diocesà de la M. de D. de la Salut compartint el treball d'aquest curs. A la tarda, Mons. Saiz presidí la Missa de cloenda.

Presentació de la Memòria de Càritas Diocesana de Terrassa. El dilluns 12 de juny, en la proximitat de la festa del Corpus Christi, a la seu de Càritas Diocesana a Sabadell, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí l'acte de presentació de la Memòria de Càritas 2016. Ha es-

tat acompanyat pel Sr. Salvador Obiols, Director general de Càritas Diocesana, i per la Sra. Cora Mazo, responsable d'Acció Social.

Agenda

Festa Major de Terrassa. Diumenge 2 de juliol, a les 10 h, Missa presidida per Mons. Josep Àngel Saiz a la Catedral. Cants: *Missa Brevis núm. 7 en Do M* de Charles Gounod. A càrrec de: Dríade, Cor de Cambra (Terrassa). Direcció: Lourdes García.

Pelegrinatge de joves a Fàtima. Del 24 de juliol al 2 d'agost. Per a joves de 4t d'ESO a 28 anys. Per a més informació: www.bisbatjove.org

Pelegrinatge diocesà a Fàtima. Del 9 al 12 de novembre. Per a més informació: www.bisbatdeterrassa.net

Festa de Sant Cristòfor. Dilluns dia 10 de juliol, a les 19.15 h, Missa a l'ermita de Sant Cristòfor de Terrassa presidida per Mn. José Ivan Ortega. Seguidament, concert coral.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Recíproca autonomía y fecunda colaboración

La Fiesta Mayor acostumbra a ser el acontecimiento más importante de un pueblo o de una ciudad. Se trata de un conjunto de celebraciones para hacer memoria cada año de un hecho importante de su historia o tradición, y a menudo es, a la vez, la fiesta patronal. La Fiesta Mayor es una ocasión de encuentro de los miembros de una comunidad local que se reúne en torno a unos escenarios comunes —iglesia parroquial, ayuntamiento, plazas, terrazas, espectáculos y actividades de todo tipo— y que afirma su identidad y su existencia como colectivo a partir de unos referentes simbólicos compartidos: religiosos, sociales, culturales e históricos.

A lo largo de mi ministerio sacerdotal he participado en numerosas fiestas patronales y he sido testigo de la presencia de autoridades en los actos religiosos con toda normalidad.

Ahora bien, eso no significa identificación ni mezcla de ningún tipo. Estamos todos de acuerdo en que la distinción y autonomía mutuas entre la Iglesia y el Estado es un signo indudable de progreso, más aún, es una condición indispensable para poder actuar con libertad y llevar a cabo cada uno la misión encomendada. El *Compendio de la Doctrina Social de la Iglesia*, publicado el año 2004 por el Pontificio Consejo «Justicia y Paz», cuando trata de las relaciones entre la Iglesia católica y la Comunidad Política, lo resume en dos conceptos: autonomía y colaboración.

En primer lugar, autonomía e independencia porque la Iglesia y la Comunidad Política son de naturaleza diferente tanto por su configuración como por sus finalidades; por tanto, es primordial el respeto recíproco en el marco de las competencias res-

pectivas. La Iglesia se organiza con formas concretas para satisfacer las necesidades espirituales de sus fieles, mientras que las diversas comunidades políticas generan relaciones e instituciones al servicio de todo lo que pertenece al bien común temporal. La Comunidad Política debe garantizar a la Iglesia la libertad religiosa y el necesario espacio que necesita para su acción. La Iglesia, a su vez, respeta la legítima autonomía del orden político democrático y no se debe identificar con ningún programa político, aunque pueda hacer valoración de sus implicaciones morales y religiosas.

Vemos, por tanto, que la recíproca autonomía no comporta una separación que excluya la colaboración, porque ambas instituciones buscan el bien común y están al servicio de las mismas personas, para facilitarles

el pleno ejercicio de sus derechos, como ciudadanos y como fieles cristianos y también un correcto cumplimiento de los deberes. Este servicio será más eficaz cuanto mayor sea la colaboración en orden a la promoción de las personas concretas y de la comunidad en su conjunto. Con actitud de servicio, inspirándonos en el ejemplo de Jesucristo. Para ello la Iglesia debe ser respetada en su identidad específica para que pueda desarrollar su misión con los propios fieles y también al servicio de todos los ciudadanos. Una misión que se lleva a cabo en primer lugar a través de la evangelización, de la catequesis, de la formación, de la investigación, de la cultura y el arte; también en la celebración de los misterios de la fe, en la liturgia, en la oración, en el sentido de trascendencia; por último, a través de la acción caritativa y social, al servicio de los más pobres y necesitados.

Recordando que hoy la ciudad de Terrassa celebra su Fiesta Mayor, deseo que todas nuestras ciudades y pueblos gocen de una buena Fiesta Mayor gracias a la recíproca autonomía y fecunda colaboración al servicio de las personas, uniendo fuerzas de modo que la suma de aportaciones devenga una auténtica multiplicación.